

Sir Nemzetáruló Egy, Sir Hazaáruló Kettő és a Máltai Lovagrend

Egy Magyar Királyi Szent László Lovagrend-béli lovag leleplező körlevele a megszállók és kollaboránsaik titkos szervezkedéséről

(folytatás az első oldalról)

je, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem oktatója /! Sir ifj. Lasz György az In- Kal Security izraelita tulajdonosa, Sir Schmu Andor az MDF-es Tisztelet Társasága főembere, Sir Schobert Norbert fitnesztulajdonos, Sir Kovács József volt esztergályos, operaénekes, Sir Oszter Sándor színművész, Sir Pintér József kececi gyáros Sir Mága Zoltán hegedűművész, Sir Elek István, Kitüntetettjeik között van például Sir Juszt László (Dicsőségért Érdemrend) Sir Verebes István (Tisztelet Díj) stb.

Mélyen Tisztelt Lovagársaim!

Mindezt azért is közöltem veletek

Van egy másik „Máltai Lovagrend“ is. Ennek a neve a következő: **Jeruzsálemi Szent János Szuverén Máltai Lovagrend Autonom Perjelségek Szövetsége** angliai székhellyel és szintén egy angol herceggel. Ezt az angolt így hívják: **őkirályi fensége Jose Cosmelli herceg, a Nagy Nyakék Lovagja, Nagymester.** Ennek a magyarországi tagszervezete az „Ordo Hungariae“ nevű szervezet, amelynek az élén „prof. Popper György gróf „ áll, aki általános helyettese az angol hercegnek, mint Nagymesternek. Ebbéli minőségében a máltai - terület nélküli - szuverén „Állam“ **Miniszterelnökhelyettese** is. De mivel idehaza „székel“ „Magyarországi Nagyperjel“ cím is megilleti. Az „Ordo Hungariae „bejegyzett egyesület székhelye Budapest XII. ker. Goldmark Károly u. 35. szám alatt van.

Prof. Popper grófról a következő adatok állnak rendelkezésre: „**Marxista-Leninista Egyetemet**“ végzett személy (ebbeli minőségében prof.) aki 1990 előtt, a **Minisztertanács protokollfőnöke** volt. Jenleg a **Nemzetközi Testőr -és Biztonsági Szolgálatok** nevű szervezet Elnöke.

Lovagársaival együtt Sir-nek kell őket szólítani. Ők a következők: **Sir Danielisz Béla** az MSZP. önkormányzati képviselője a fővárosban (Emlékeztetőül 2004.június 27-én ütötték lovaggá a „ Városházán „), **Sir dr. Bárándy Gergely** az MSZP. parlamenti képviselő-

Rendi Körlevél útján, hogy büszkén és emelt fővel tekintetek valamennyien a mi tisztaságunk szellemiségű és makulátlanul keresztény-nemzeti és valódi magyar Lovagrendünkre, a Magyar Királyi Szent László Lovagrendre, hogy felelősséget éreztetek annak nemzetvédelmi munkásságúáért is!!! Továbbá a tisztán tartásáért is!. Mert ezek minden felakarnak „falni“!

Nem tartom kizártnak, hogy a fenti kitüntetéssel a máltaiak Gyurcsányékát megpróbálják érdekelté tenni, szembe állítani a Popper -féle csoporttal, mert azok a Vatikán ellen is menetelnek! Már New Yorkba is befészkeltek magukat, pedig csak 2008 szeptemberében csatlakoztak az angliai szervezethez. Egyes vélemények szerint veszélyes titkosszolgálati szervezetet takar a Lovaginak mondott grémium. Hogy ez sikeres lesz -e vagy sem azt majd eldönti a történelem. Igen érdekes fejlemény, hogy az elmúlt évben a Külügyminiszterim elhatárolta magát Popperéktől-mondván velük nem kívánnak kontaktust létesíteni. Ez egy „ előzmény „, aminek talán a mostani kitüntetés volt az ára! Megint egy új Casarelli -féle keleti politika van kibontakozóban? Ahol már Mindszenty sem számít csak a vatikáni szempontok? **Elkeserítő helyzet. De ez lovagi harcra készítető is! A Hazáért, a Magyarságért, a Nemzetünkért! Vége**

Dr. Nagy László – Magyar Királyi Szent László Lovagrend

„Együtt a szabadságért!...

- amíg nem késő!”

Împreună pentru libertate! –
până când nu este târziu

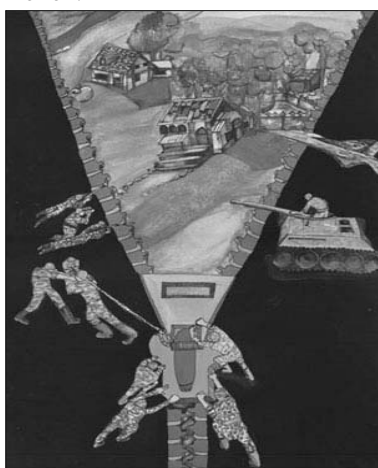
(folytatás az első oldalról)

Ez a fájdalom mintegy figyelmeztetés is volt a mai ismét fellángoló és a politikusok által gerjesztett magyarellenességgel egy időben. Mert rossz hallgatni a hírekben az ostobaság újabb jeleit, amelyekről már-már azt gondolta az ember, hogy vége. S, most az új kormány idején ismét dohog és lázong néhány elmeháborodott, asszimilálni és az etnikai egyensúlyt felrúgni kívánó bűnöző. Mert bűnöző az, aki embereket, társadalmakat üszít egymásra saját beteg és aljas politikai mágiája érdekében, mert ezt kívánja tőle jó pénzért az a náció és vallási közösség, amely uralni akarja a Kárpátok gyűrűjét, s azon kívül is mindent – a Világot. Bűnöző, aki nem veszi, vagy nem akarja észrevenni, hogy hazáját árulja, mint a kofa a piacon, levágva saját nemzetét és a vele élő nemzetet is, hogy annak húsáért pénzt kapjon, noha volna más megoldás is az együttélésre, a békére, a szeretetre. Igaz, örvendhetnének a fellángoló magyarellenességnek is, mert a magyart mindig az elnyomás, sanyarú sors kovácsolja össze. Zrínyi Miklós, a költő szerint is jó nép a magyar, de csak akkor, ha van, kinek engedelmeskedjen... Micsoda igazság! Még az a szerencse, hogy ezt a mostani magyarellenesség nem vették észre, nem fedezték fel...

Baj van tehát Magyarországon, de amikor e bajokról kezdenék írni, egyre inkább az jut eszembe, hogy ezek a bajok bizony hamarosan nem speciális magyarországi bajok, hanem az Unió által gerjesztett tragikus, és lassan, mint a láva, határon átfolyó és mindent felégető, szándékos cselekvés az új uniós tagországok ellen.

Húsz éve írtam (1989. május – Szent Korona, a Magyar Keresztény Nemzeti Unió hetilapja):

„Nagy baj lenne, ha Magyarország és a többi, a kommunizmus alól felszabadulni látszó ország belépne a NATO-ba és az Európai Unióba. Ugyanis nem lehet egy diktatúrából azonnal demokráciát faragni. Nem lehet lépést tartani azokkal az országokkal, de utolérni sem lehet azokat az országokat, amelyekben nem tombolt a kommunista hazaárulás, a beteges proletár demagógia, az államilag engedélyezett tömeggyilkosság, s amelyek az elmúlt negyven-hatvan esztendő óta természetes fejlődés útján járták. A közép- és kelet-európai nemzeteknek, amelyek most török össze bilincseit, egymással kell szövetséget kömiük mindazon történelmi sérelmek és fájdalmak ellenére, amelyeket egymástól pro és kontra elszenvedtek, mert a jövő – ha belépnek a világkormány igazgató szervezetekbe –, sokkal több fájdalmat és megaláztatást hozna, mint egy konföderációs vagy gazdasági, érdekvédelmi szövetség. A most felszabaduló nemzetek keresztény nemzetek, s ez a tény és lelki beállítottság lehetővé teszi ad egy fajta azonos személetre, szemben az elvilágiasodott és a szabadosságban élő beteg Európával. Sokan mondják, hogy Trianon miatt ez elképzelhetetlen. Szerintem pedig nem az, ugyanis ez közös és a biztos jövő minden nemzet alapvető érdeke. Lehet vitázni két bolhaként azon, hogy kié a kutya, amelybe befészkeltek magukat, de ha a kutya

jük, szeretni is tudjuk... de ellenségeink cselekvőjei számunkra ismeretlenek, mert lélektelen és aljas mivoltukba még beleképzelnél sem tudjuk magunkat.

Ma úgy kell egymásba kapaszkodnunk – szerbnek, romának, magyarnak, horvátnak, szlováknak és ukránnak, mint amikor egymásba kapaszkodtunk Cosma Marian korporsója mellett, az ártatlan áldozat és a gyászos figyelmeztetés korporsója mellett. Hiszen Marian Cosma értelmetlen halála igazolja húsz éve papírra vetett írásomat, és figyelmeztet annak igazára, valóságára, a tragikusnak ígérkező jövőre. Romának és magyarnak ma egy hangja kell, hogy visszahangozzék a Fekete-tengertől, a Kárpáton és az Alföldön át Európába: „Együtt a szabadságért!... – amíg nem késő!”

elpusztul, a bolha is beledöglik. És a kutya, azaz, Európa általunk lakott területei és az ezeken lakók belepusztulhatnak a túliuk idegen lélektelenségbe, elnemzetietlenítésbe, keresztényellenességbe, amelyet rákényszerítene az Európai Unió és a NATO-tagság. Reméljük azonban, hogy ezt tudják és érzik azon államok új vezetői, akiknek a kezében a döntés joga és lehetősége. Azt is reméljük, hogy ezek az emberek nem megvásárolhatók, és nem tekintik országainkat árúnak. (...) Hogy mi kell ma a kommunista hatalom alól felszabadult nemzeteknek az egymással mielőbb megkötendő, véd- és dacsövetségét kívülvül? Nem, nem parlament, nem szákszámra megválasztott képviselők tehetetlen hada, hanem egy ötfős kormányzótság minden országba. Katonai fegyelem, és nemzeti nevelés. És kell, a számonkérés is, amint főmúsoridőben, TV-ben közvetítve akasztják fel Kádárt, Horn Gyulát, Gyurcsány Ferenc „KISZ-főnököt”, Ceausescu, Erich Honeckert, Tom Lantost – mint aljas bűnszándékot –, és minden embertelen országos kommunista vezető, helyi vörös korifeust. (...) Csak egy a lényeg! Kössünk végre békét, és tegyünk végre rendet mi, a felszabadult és önálló kis nemzetek egymás között, egymással karöltve. És ne várjuk meg, amíg elárast minket a nyugat szennye, szemete, az abortusz, a homoszexualitás és a pedofília kötelezővé tétele, hitünk megtagadásának törvényi kötelezettsége, a nemzetek ismételt egymás ellen fordítása. Mert tanultunk mi annyit egymástól, és egymásról az elmúlt századokban, hogy tudjuk: miként kell békében és szeretetben élnünk. Ma mi utasítunk, vagy zavarjuk el azokat, akik eddig minket használtak aranybányának, akik rajtunk élőködtek akár sárfa-feketében, akár vörösben évszázadokon és évtizedeken át... (...)

Igen, húsz éve vettem papírra e sorokat a Szentkorona címmel akkoriban megjelenő hetilapban, és akkor olvasták be e sorokat a Szabad Európa Rádió magyar adásában is. Most szomorúan és dühösen olvasom újra, hiszen reményeimet, akkori elképzeléseimet látom teljesen szertefoszlni. Van azonban egy új indok arra, hogy nemzetünk átgondolják egymáshoz való viszonyunkat. És ez az indok a közelgő és erősödő közös ellenség, amelynek első áldozatai már örök álmukat alusszák, de amelyek nem restek újabb és újabb áldozatokat szedni a vallási és nemzeti csoport utasításainak alapján. Házorú lesz, polgárházorú, amelyet csak a közös fellépéssel lehet megnyerni; – romának, szerbnek, horvátnak, magyarnak, ukránnak, bolgárnak a háborúban egyetlen közös célja lehet. Lerázni végleg azokat, akik vérünket és hazánkat akarják, akik ellenünk uszítanak egy ma még elmaradott és a 16. században élő népet... fajt. És akkor megszűnik a csőd, az ellentét, a gyűlölködés, a hazudozás, a félelem. Mert egymást ismer-

Harminc ezüst

Nem tudom, hogy a sokat emlegetett világválságnak köszönhető vagy sem, de az utóbbi időben egyre több olyan eseményről értesülök, amelyről nem tudom eldönteni, hogy egy rossz vicc csupán, vagy pedig valóban megtörténhet mindaz, amit egy-egy esemény kapcsán kilátásba helyeznek.

Nemrégiben a Magyar Nemzet adta tudtul az alábbi hírt: „Akár a Szent Koronát vagy a Parlamentet is végrehajtás alá veheti az Európai Unió az általa nyújtott kisegítő hitel feltételei szerint. A szerződés hármas számú mellékletében Draskovics Tibor igazságügy-miniszter úgy nyilatkozott: minden egyes állami vagyontárgyunk (akár a műkincsek is) végrehajtható, ha nem teszünk eleget fizetési kötelezettségünknek”. Mindez azt jelenti, hogy elvileg akár a Szent Koronát, a nemzeti vízkészletet, de még a Parlament épületét is végrehajtás alá vonhatják, amennyiben nem törlesztik az adósságot. Mindez igen nagy felháborodást szült, és sokat lehetett hallani, olvasni arról, hogy ez egy valós veszély, vagy csak rémisztgetés.

Magyarország eladósodása nem csak a világválságnak köszönhető, hiszen már régóta válságban van a világ nélkül is. Maga Ferenc testvér is elismerte ezt, amikor február 16-án megszákítva a vacsorát, meg a vacsoracsatát elmondta, hogy bizony baj van Magyarországon, meghozzá nem is kicsi (csak úgy zárójelben jegyzem meg, hogy e „jelenetben” történt alakításáért én gondolkodás nélkül Oscar díjra jelöltem volna). Nagyon nagy baj lehet, ha (még ha csak elméletileg is) szóba kerül a nemzeti vagyon elzálogosítása. Igaza volt Hofinak, amikor az ismert közmondást így költötte át: *addig nyújtózkodj, amíg ki nem nyúlsz!* Ha a nemzeti értékeket is zaciba lehet dobni, akkor már nem sok reményességünk lehet a megmaradásra.

A magyar korona hányattatott történelmében volt amikor elveszetteknek hitték, rejtgettek, külföldre vitték, és egy alkalommal kalapács alá is került. 1918-ban Kohn Béla megállapodott egy müncheni őcskással a Szent Korona eladásáról. A Berlinben megjelenő *Vossische Zeitung* 1919. július 21-i számában *Die Stefans Krone unter den Hammer* (István korona kalapács alatt) címmel egy közleményt jelent meg, mely szerint egy müncheni őszeres hiteles okmánnyal bizonyítja, hogy a magyar Szent Korona elárverezéséről tárgyalt Kun Bélával.

Gróf Ambrózy Gyula koronaőr (*Egyenlőség*, 1938) pedig arról számolt be, hogy 1918-19-ben a forradalmárok igyekeztek a Szent Koronát mint államfenntartó szimbólumot megsemmisíteni, és mint értéket a maguk számára megszerezni. Károlyi Mihály, Magyarország első köztársasági elnöke, (akit kortársai csak a „vörös báró”-ként emlegettek) semmilyen övintézkedést nem tett a korona védelmére, annak ellenére, hogy koronaőr többször is felkérte erre.

Napjainkban is akadnak olyan személyek, akik legszívesebben eladnák, elárvereznék, vagy megsemmisítenék a koronát, és a magyarság ősi szimbólumait. Az Iványi Gábor és Majsai Tamás-féle közszereplők (akik amúgy lelkesek) előszeretettel nevezik a koronát soha nem használt *tökföldnek*, a *turult dülledt szemű mesebeli tojó* szárnysnak, a Szent Jobbot pedig *tetemcafának*. A tetemcafát kifejezést Kálvin használta az erekyüzlet miatti dühében, de nem a nemzeti ereklyék, szimbólumok lebecsmérlésére, megalázására.

A fentiek alapján felmerül a kérdés: ha már „semmi sem szent” a mai modern ember számára, ha semmilyen értéket nem tud megőrizni gyermekeinek, unokáinak átadni, akkor mit hagy örökségként maga után? Az egész világon végigsópró (nem csak gazdasági) válságot, vagy az erkölcsösségtől, fegyelemtől megfosztott világrendet? Ma már nem annak kell örülnünk, hogy akadnak olyanok, akik mindent megtesznek nemzeti kincsünk megőrzéséért, örülnünk kell, ha az arra hivatottak nem teszik saját kezűleg tönkre.

Valaki e hír kapcsán azt mondta nekem, hogy nem ezzel kell törődni, hanem örülni kell annak, hogy Isten odaadta zalogba értünk Jézust. Erre én azt válaszoltam, hogy ez valóban így van, de ne felejtjük el, hogy volt, aki őt is eladta (még csak nem is zalogba) harminc ezüstért, egy rabslógának az áráért.

2009. február

Hover Zsolt
labarum.freeblog.hu